

Publicerad 2005-11-05 04:46 av Aenima

tillägnad Någon.

dels sanning, dels påhitt, dels fantasi.

min Medusa

Låt mig berätta något för er.

En berättelse om Någon, som vi kan ge vilket namn som helst, inget av dem skulle spela någon roll.

Han var lång, spenslig och håret var tovat i långa, slingrande dreadlocks. Han hade ögon som såg rakt in i dig, bröt ner alla masker du någonsin burit, gjorde dig försvarslös... hans blick kunde lika gärna vara dödlig.

Jag brukade kalla honom Medusa.

För jag såg in i hans ögon och jag blev inte en stenstod, nej, men likväl frusen, fast, fånglad.

Det tog honom två sekunder att se Allt hos mig. Jag kunde aldrig ljuga, låtsas, undvika.

En enda kväll som övergick i natt var allt som behövdes för att jag sen skulle lida mina dagar i ständig förbannelse.

Han var förbannelse, inte förälskelse. Men han var ändå Kärlek.

Jag visste att han var en aning svår att komma in på livet, han var två år yngre än jag och vi hade gått på samma gymnasium, samma linje, under ett år och jag vågade aldrig ensam gå fram till honom, prata med honom, stilla den sipprande nyfikenhet som fanns inom mig.

Istället satt jag tyst på golvet i den långa korridoren, lutad mot den vitmålade tegelväggen och såg mot honom, där han satt längre bort och spelade gitarr. Eller satt i stilla tystnad.

Sen tog jag studenten och lämnade allt det där bakom mig.

Men nästan två år senare skulle jag träffa honom igen och det var då allt skulle implodera.

Det var på en oskyldig endags musikfestival.

Jag stod som bäst och återknöt bekantskapen med en gammal klasskompis i vårfukten när han med sitt vackra ansikte dök upp mitt framför mig.

Eftersom jag var där med en kompis som också var hans närmaste vän, blev det så att vi hängde ihop. Och det var senare den kvällen han såg rakt igenom mig, slet av mig min mask utan respekt för min nakenhet.

Och ännu lite senare, efter att ha sett och lyssnat på hans bands spelning, ställde han sig så nära att han inkräktade på mitt privata revir, och han såg ner i mina ögon och jag visste att han såg Allt.

Han slog sina klor runt mig den kvällen, men han hade mig inte fast förrän två veckor senare.

En fest, en liten, intim, så där som det bara blir när man är fyra kompisar som umgås en kväll och sen råkar det finnas en tunna hemmagjort vin tillhands.

Och sen kom han, som jag kallade Medusa.

Och han var så nära, så Där, och han pratade med mig och vi diskuterade och jag kunde till slut knappt andas, han var så fångslande och vacker, och fångad blev jag.

Vi var tillsammans den natten. Bara var nära varandra. Och jag har aldrig känt mig närmare någon annan i hela mitt liv. Inte innan och inte efter.

Vi pratade bort alla nattens timmar, naken varm hud mot naken varm hud. Jag behövde - och kunde inte - låtsas inför honom. Han såg allt ändå.

Och jag var fast. Fastlåst, tagen, kidnappad, borta, alldeles försvunnen i hans existens.
Hans bräckliga existens.

För när jag ringde honom två dagar senare och ville träffas, när jag hörde hans röst, tog han ifrån mig allt jag byggt upp inom mig sen hans första genomträngande blick på musikfestivalen.

Trots att jag lärt mig att man inte ska göra så.

Han sa, att han inte orkade, han kunde inte bli kär, han tyckte om mig hur mycket som helst, men man kunde inte förvänta sig något från honom, han orkade inte med kärlek och allt vad känslor och drifter innebar, han var trött på det. Han sa att jag gjorde bäst i att utgå från att han var ett svin. Ett svin så som andra ser det. I mina ögon var han bara rakt igenom ärlig.

Telefonsamtalet fortsatte, vi pratade om honom, om mig, om allt, inget blev spänt trots hans avslag, jag var bara tommare än på åratals.

Vi delade fler fylleenätter, även om jag var den enda som var full. Han slutade dricka sen, han ville inte släppa taget och släppa in någon - mig - igen.

Jag minns inte vad jag sa och jag minns inte vad han sa, men jag saknade hans röst och ord de nätter jag inte sov bort ruset intill honom, saknade hans hårtovor som kittlade min näsa och jag saknade hans gnisslande tänder.

Det var en sommar, fylld av fylla, Medusa, skönhet och lycka blandad med ständig plåga. Jag kom honom inte nära igen. Inte förrän många år senare.

Jag flyttade till hösten, till ena sidan Sverige och han flyttade till den andra. Jag, för att jag behövde plugga och byta miljö. Han, för att det gjorde honom detsamma var han hade fötterna, all mark var honom ändå lika meningslös.

Och jag kunde inte släppa honom. Jag var inte lite romantiskt och tillitsfullt fäst vid honom, nej jag var Fast i honom. Jag blev sjuk i honom.

Ibland undrar jag om jag inte helt enkelt blev besatt av honom. Jag såg honom alltid framför mig i två sekunder när jag slöt ögonen, jag kunde vakna om nätterna av att jag tyckt mig höra hans röst och mina tankar var alltid med honom.

Och jag var ständigt orolig.

För hans levnadsleda var så mycket djupare och mer total än min.

Jag läste min bildlinje i min stad, och han drev runt tillsammans med vårt gemensamma symbol- och blodssyskon i sin stad.

Vi pratade inte ofta och träffades aldrig. Jag skrev sms som jag aldrig skickade, jag drömde om honom flera nätter i rad, jag skrev hundratals dikter till honom, jag skar mig för hans skull och jag önskade honom hos mig tills jag trodde att jag förlorat förståndet på riktigt.

Det var först strax efter jul som jag åkte till honom.

Något var förändrat, kanske var det hans hjärna som hade en lugn period, eller kanske berodde det på de sex månader som gått sen vi sist såg varandras ansikten med våra egna ögon.

Den helgen kändes allt nästan som den där natten vi pratade bort.

Sen hördes vi inte av alls under våren. Jag blev klar med mitt år på skolan och skaffade jobb istället. Jag ville stanna i staden, även om jag helst ville ge mig iväg, till hans stad, men jag visste att det inte skulle vara någon bra idé alls.

Han måste få vara den som bad om kontakt. Det fick aldrig bli jag som begärde den. Jag visste att han fungerade så.

Men som jag oroade mig den våren... Allt jag visste om honom var det som jag fick reda på när jag ringde mitt symbolsyskon och min blodsbroder, som delade lägenhet med honom. Han sa, att han gått in i sig själv. Han mådde inte sämre än förr, vara bara mer inåtvänd.

Jag undrade vad det kunde innebära.

I juli fick jag ett brev. Ett långt brev, flera sidor med hans ord och funderingar och bekännelser och önskningar.

Han skrev att han hade blickat inåt länge, letat upp allt, städat. Sett till att ingenting gömde sig undan honom längre. Han skrev att han längtade efter och ville ta emot kärlek.

Min kärlek.

Och han ville ge mig kärlek.

Han visste inte hur mycket han skulle klara av att ge, men han var redo att ge det han undviktit i årtal en chans. Han ville bara att det skulle vara lugnt och försiktigt. Kravlöst. Inga förväntningar eller föreställningar, då kanske han skulle klara det.

Kanske skulle jag också göra det.

En vecka senare bad han mig komma, och det gjorde jag.

Den helgen liknade inte alls det vi tidigare delat, för vi delade enbart tystnaden och stillheten.

Vi tog promenader med hans hund, såg på film, låg nära, nära i hans säng och lyssnade på musik. Ingen av oss varken ville eller behövde ha någon sexuell kontakt, men vi behövde närhet, fysisk och mest psykisk, men vi behövde inte tala om något. Det var komplett ändå.

Ord är ofta bara tankar i narldräkter, helt överflödiga.

Under åren som följde var vår relation precis så som vi ville. Vi pratade ibland i telefon. Jag utvecklade en liten ritual, de kvällar han hade svårt att komma till ro, sa jag till honom att be mig ringa honom och sen läste jag ett kapitel ur en av de vackraste sagor som någonsin skrivits: Stjärnstoft.

Till slut ringde han bara för att han ville höra min röst och orden i boken, inte för att han behövde.

Ibland skrev vi brev. Ibland långa brev med tankar och känslor och insikter, ibland bara små lappar med ord på, ord vi hittat i böcker eller i texter och som vi ville dela med varandra.

Och ibland träffades vi. Inte ofta, men när vi behövde. Precis som vi ville.

Det enda vi krävde av varandra var ärlighet. Inga telefonsamtal, inga brev, inga möten om vi verkligen inte ville, inte behövde.

Ärlighet var allt vi begärde av varandra och ärlighet var vad vi gav varandra.

Vi kallade oss inte för "tillsammans". Tyckte det var överflödigt. Inte benämnde jag honom som min pojkvän heller, eller han mig som sin flickvän. När folk frågade om jag var singel sa jag bara att jag liksom var fast hos någon. Det spelade ingen roll, inga titlar spelade någon som helst roll alls. Liksom hans namn

inte spelar någon roll för den här berättelsen.

Låter det för perfekt?

Det var det också.

Inget så underbart är menat att hålla, ingen så fullständigt andetagande vacker som han var menad att finnas på jorden, inte menad att vara min, att vara någons, att vara alls.

En pojke på åtta år som skär upp sina pulsådor av ren tristess, en yngling som i sjunde klass går över en väg utan att bry sig om trafiken och blir liggande kastad på trottoaren med sina egna inälvor i sitt synfält, en ung man som 19 år gammal låses in på psykhem för ständig bevakning, är inte menad att finnas kvar.

Och jag visste det, hur vackra stunder vi än hade såg jag emellanåt hur hans ögon blev tomma, fjärrskådande eller inåtvända. Jag blev lika iskall varje gång.

Tänkte att nu, snart försvinner han.

Att han till slut blev närvarande, såg in i mina ögon, log och drog mig nära, kramade mig hårt, hjälpte sällan mycket.

Jag visste att han en dag skulle ta bort sig själv.

Det var en stormig höstnatt, oktober, tre år efter det där brevet jag fick en julidag. Han väckte mig med en kyss i nacken, jag vaknade upp till hans värme, doft och skönhet. Jag vaknade upp till lycka. Och trygghet. Så låg vi, i en evighet och bara delade nuet. Han log, mjukt och harmoniskt, jag hade aldrig sett ett sådant leende i hans ansikte. Mina ögon fylldes av tårar, han var ju så vacker, hans skönhet överträffade allt och jag älskade honom med allt det som jag var säker på var jag.

Så började han prata, om oss, om livet, om sig. Sa att jag skänkt honom så mycket lycka, trygghet och kärlek som någon kunnat ge honom.

Han ville ge mig en gåva, sa han, den största gåva han hade förmåga att ge.

"Jag vill ge dig en evig del av mig själv".

Jag log och förstod inte riktigt, berättade för honom om alla de delar han redan skänkt mig och att de alltid skulle vara hos mig.

"Ja, delarna kanske, men inte jag".

Han ville ge mig ett barn. Sitt barn. Han ville att jag skulle bli mor till hans barn.

Jag fattade inte vad han menade. Jag ville inte ha barn, hade aldrig velat, jag stod i kö för en sterilisering.

Och han ville att vi skulle skaffa barn.

"Nej, inte vi. Du. Du ska föda mitt barn. Det är min sista önskan".

Då förstod jag vad han menade.

Trots allt jag gett honom, all kärlek jag bäddat in honom i och all trygghet jag byggt åt honom, så var det inte tillräckligt. Han hade hittat mig, men han hade aldrig hittat livet.

Och han visste vad hans död skulle göra med mig, så det enda sättet att garantera min fortsatta levnad var att ge mig en del av honom att ansvara för och vårda.

Iskylan spred sig inifrån och ut, jag huttrade och frös, men han höll om mig, med allt som var han och förklarade att tomheten aldrig gav upp, hur mycket mediciner och terapi de än stoppat i honom, hur mycket lycka och harmoni jag än skänkt honom i oändliga mängder, förblev tomheten det mest påtagliga. Och han orkade inte leva som en kluven människa längre, med kärleken till mig och allt som jag hade att erbjuda å

ena sidan, och den gapande, hungriga tomheten å andra sidan.

"Det är dags nu, och den här gången ska ingen få hindra mig. Men jag vill ge dig en sista sak, jag vill ge dig en bit av mig själv som du alltid kommer ha under hela ditt liv. Nekar du verkligen en döende människa hans sista önskan?". Det sista sa han med en cynisk ton.

Men klart att jag inte kunde. Jag kunde inte neka honom någonting, än mindre tvinga honom kvar i livet. För jag visste. Hade man en gång tröttnat på riktigt, släppte det sen aldrig taget.

Så den natten, för första gången under hela vår tid tillsammans, älskade vi.

Gav varandra allt, trängde in i minsta lilla - fortfarande - oupptäckta vrå.

Och vi grät. Under hela samvaron. För det var i sanning det vackraste vi gjort, och det allra mest tragiska.

Jag stannade hos honom i ytterligare en vecka. Pratade om praktiska, nödvändiga saker. Om barnet, om mitt liv efter honom. På något sätt visste vi att det var under den här korta perioden som vi skapat en ny varelse. Sista natten var mer än något annat, större än jag kan finna ord till. Jag visste att det var sista natten med honom, sista gången han skulle finnas i mina ögon, runt min kropp, i mina öron. Sista gången jag skulle få hålla hans varma liv mellan mina armar och viska i hans öron hur jag älskade honom. Hur han gett mig allt jag aldrig vågade hoppas att han skulle ge mig och att ingen annan någonsin skulle kunna betyda ens hälften av allt han var för mig.

Han var min älskade, min saknade del, min gud, min hjärtmassage.

Och han grät och sa att jag var hans. Hans heliga gudinna.

Tre veckor av tystnad hade passerat när jag ringde honom. Vårt barn växte under mitt hjärta och jag hade lovat att låta honom veta. Jag hörde honom le genom telefonen, men jag log inte. Jag frågade hur lång tid det skulle dröja innan han försvann. Hur skulle han kunna försvinna, utan att veta att barnet ens skulle födas? Foster kan dö, sa jag till honom.

"Det här barnet kommer inte att dö".

Han sa, att jag inte skulle bli ensam. Han skulle finnas i vårt barn - som han envisades med att kalla mitt barn - och han skulle vara vår skyddsande så länge vi behövde honom.

Det var ingen mening med att avsluta med några fraser. Vi lade bara på. Kontakten bröts.

För mig var han redan borta.

Jag grät mig till sömns för första gången på fler år än jag kan minnas den kvällen.

Det var knappt två veckor senare som mitt symbolsyskon och min blodsbroder, hans bästa vän, ringde och sa att han hade gjort det nu. Han.

Han hade lyckats med det som människor hindrat honom från att göra under flera år. Och de visste fortfarande inte om det var överdosen sömnmedel eller blodförlusten från hans uppskurna handleder som var dödsorsaken.

Det enda jag kände när jag fick hans död bekräftad, var minnet av hur hans första kyss smakade.

Trots att jag borde tappat all kraft och brutit samman, var det just det minnet som höll mig uppe.

Minnet av smaken av kärlek.

Minnet av hans dreadlocks som han snärjde mig i.

Minnet av hans mjuka, lena, trygghetsdoftande hud.

Minnet av hans byxor, lappade, sydda, klistrade, sammansatta av åtminstone fyra andra byxor.

Minnet av hans intelligens.

Minnet av hur jag aldrig kunnat argumentera med honom, han hade kunnat snacka ner mig hur lätt som helst.

Minnet av hans ansikte när han sov.

Minnet av hur han sett ut när han var lycklig.

De enda minnen som räknades.

...

Han är fyra år nu. Och helt igenom underbar.

Han har sin fars lockiga hår, så som det var innan dreadsden, och jag märker redan att han ärvt sin fars intelligens.

Jag tror att jag kommer lyckas bra med honom, jag tror att jag är en bra mamma. Jag lever för min son, han är det i mitt liv som är sant, gott och vackert. Och han är allting jag har kvar.

Det är ibland så brännande svårt att veta, om jag älskar honom för att han är mitt barn, eller för att han är sin fars son.

Men ibland, hur mycket han än betyder för mig, så står jag inte ut med att se honom, att ens ha honom i närheten. Han påminner mig alltför mycket om sin far och hans far gav mig så mycket lidande och saknaden efter honom vet jag kommer bli en evig plåga.

Min mamma får vara barnvakt ett tag då.

Jag minns hur jag brukade amma min son, vagga honom till sömns medan mina tårar droppade ner på hans doftande spädbarnshuvud.

Jag minns hur jag oftast lät honom sova i min säng, bredvid mig, intill mig, i min famn. Minns hur jag såg på min - vår - vackra skapelse och fylldes till bristningsgränsen av kärlek och lycka och helhet.

Och det händer ibland att saknaden och den tomma plats av ensamhet som min Medusa lämnade efter sig tar överhanden, det fulla kommandot och det enda som tröstar en gråtande kvinna då är hennes son, den sista gåvan från honom och den allra största gåvan på jorden någon kunnat ge henne.

Jag kallar på min son vid dessa tillfällen av ohanterbar sorg och han kommer alltid.

Alltid.

Som om han kan känna att bara han kan ge sin mor frid. Som om han känner hur mycket jag behöver honom och är villig att ge mig tröst.

En förmåga att på ett nästan telepatiskt sätt känna mig.

Precis som sin far.

Skönhet kommer ur smärta

041117

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aenima med Poeter.se id #4615 innehar upphovsrätten